

"het kaarsje dat niet kon branden"

Tussen alle andere kaarsen in, die netjes in de doos lagen te wachten tot ze gebruikt zouden worden, lag het kaarsje, dat niet kon branden. Niet dat het ooit geprobeerd was om haar aan te steken, nee...ze wist gewoon zeker, dat ze niet zou kunnen branden. Haar lont was niet goed, de paraffine ook niet in orde, kortom, ze was een ongeschikte kaars. De andere kaarsen voelden dit en zeiden: "schuif eens een eindje op...jij brandt tòch niet straks". En zo kwam ze helemaal onderin de doos te liggen. De doos stond in de schemerige kerk klaar voor de mensen die een gebed wilden uitspreken en daarbij een kaars wilden aansteken. Er kwamen redelijk wat mensen langs en de ene kaars na de andere gaf en helder schijnsel en lichtte het gebed bij van degene die haar aangestoken had. Op het laatst lag alleen het kaarsje er nog, dat niet kon branden. Er kwam een moeder binnen, die een klein meisje aan de hand had. De moeder aaide het meisje over haar haar en zei: "Toe maar, je kunt het best, een kaarsje aansteken voor jezelf en vragen of je weer zo mooi piano kunt spelen als vóórdat je ziek werd". "Dat kan ik niet meer", fluisterde het meisje, "dat lukt me nooit meer...mijn handen zijn niet goed meer...". "Doe het nou maar...ik blijf toch bij je", antwoordde de moeder zacht. Het kleine kaarsje voelde verwantschap met het meisje en de behoefte voor haar te branden en plotseling wist ze dat ze het kòn, als ze maar probeerde met al haar kracht. De lucifer knisperde en na een haperend beginvlammetje gaf het kaarsje een vol, helder en tevreden licht dat zijn weerschijn aan het meisje leek af te geven...